

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Izhaja vsako sredo,
Cena: Letno Din 32.—,
polletno Din 16.—, četrt-
letno Din 9.—, inozemstvo
Din 64.—, — Poštno-žekovni
račun 10.603.

Uredništvo in upravnništvo: Maribor, Koroška cesta 5

Telefon interurban 113.

Cena inseratov: cela
stran Din 2000.—, pol stra-
ni Din 1000.—, četrt strani
Din 500.—, 1/8 strani Din 250.—,
1/16 str. Din 125.—, Mali ogle-
si vsaka beseda Din 1.20.

Ali so nemčurji narodna manjšina?

V sedanjem času se posebno veliko piše o narodnih manjšinah. Skoraj v vsaki državi živi še kak mali del drugega večjega naroda, ki se smatra za manjšino in upravičeno zahteva od države pravice in pogoje za svoj obstanek. Velike države nikakor ne kažejo volje, dati narodnim manjšinam, kar jim pristojno po božji in človeški postavi za njih obstanek. Zatirajo jih, ali na nasilen in vnebovpijoč način, ali pa bolj tiho, zvičajno in prikrito. Tako politiko vodita proti slovenski manjšini Italija v Primorju in z Nemčijo zvezana Avstrija na Koroškem. Pač pa zahtevajo velike države za pripadnike svojega naroda, ki žive v malih državah, da jim morajo iste v vseh zahtevah ustreči; jim dati ne samo možnost obstanka, ampak tudi razmaha in množenja, kakor so bili navajeni v predvojnem času.

Med države z narodnimi manjšinami spada tudi naša Jugoslavija. Imamo madžarsko, nemško in rumunsko narodno manjšino. Izmed vseh najbolj nenasitna je nemška manjšina. Ne mislimo na Nemce v Vojvodini in na Kočevskem; izvzamemo tudi peščico pravih Nemcev v Mariboru, Ptuj in Celju, pač pa se hočemo pošteno pomeniti z »Nemci« po ostalih mestih, trgih in vaseh na bivšem Spodnjem Štajerskem.

Iz kakšnega materiala se rekrutirajo spodnještajerski Nemci, je »Slovenski Gospodar« že pred več kot enim letom obširno poročal. Vsi dobro vemo, da so to sinovi slovenskih staršev, ki so svoj jezik in narodnost zavrgli. Kakšen »nemec« je za božjo voljo tak človek, ki se mora v pogovoru z očetom ali materjo posluževati slovenskega jezika? Zato jih tudi ne imenujemo Nemce, ker se bojimo, da bi s tem žalili prave in pristne Nemce, če bi jim podtikali tako blago. Kličemo jih že od nekdaj: nemčurje ali nemškutarje.

Nemčurji niso nobena narodna manjšina in vsled tega ne morejo zahtevati od države kakoršnihkoli narodnih pravic. Kar je smrdljiva snet na zlatem pšeničnem klasu, ali na lepo zelenem koruznem stebelu kepa ostudnega, črno sivega blata, to je nemčurstvo na zdravem telesu slovenskega naroda. Kakor mora bolnik, ki ima na životu polno gnojnih oteklin, takoj k zdravniku, če

noče, da se mu kri zastrupi in ga ugonobi, enako moramo proti nemčurjem ob pravem času odločno in resno nastopiti. Tu niso na mestu mehke, ampak železne rokavice. Nemčurji niso nevarni samo nam Slovencem, lahko postanejo v doglednem času nevarni za državo samo. Le odprimo oči in pogledjmo! Veliko vojaščini podvrženih fantov, ki niso marali služiti v jugoslovanski vojašnici, so pobegnili kot zajci čez mejo v Nemško Avstrijo. Ob priliki raznih pomilostitev so tihi kakor kače prilezli nazaj. Do malega vse take dezertarje najdemo združene v nemčurskih skupinah.

Ko se je ob razpadu Avstrije zrušil vsenemški most do Trsta, so bili nemčurji iz Slovenije popolnoma obupani. »Vse je šlo k vragu, tu nam ni več obstanka!« so govorili med seboj. Vezali so cule in si polnili torbe; mislili smo, zdaj in zdaj se bodo zbasali čez plot severne meje. Pa so si prenišli. Ko so videli, da Slovenci svojega »barbarizma« ne kažemo proti njim na tak način, kakor koroški »hakenkrajclerji« svojo »kulturo« proti ondotnim Slovencem, so lepo ostali vsak na svojem mestu. Niti najmanj jim ni bilo ogroženo ne življenje, ne premoženje. Namesto, da bi bili zadovoljni v novi slovanski državi, kjer jim — razen javnega hajlanja — ničesar ne manjka, postajajo čedalje bolj objestni in večkrat smo že čitali v časopisih iz raznih krajev pritožbe proti nemčurski drznosti in oholosti.

Slovenci smo vse premehe in premalomarne duše. Svojo narodno zavest in prepričanje smo znali povdarjati in braniti v nekdanji Avstriji, ko sta nas neprestano privijali dunajska in graška vlada. Sedaj se nam kaj takega ni več bati, zato pa smo narodno otopeli in ohromeli, da nam je že vse eno, kaj se godi med nami, ali ima slovenski ali nemški smoter. Imamo narodnjake, ki si vpričo nemčurskega bogatina, v nemčurski trgovini ali gostilni ne upajo po slovenski ziniti; rajši krešejo po nemško. S tem nevede kažejo na eni strani svojo puhlost; na drugi pretirano ponižnost. Nemčurji vse to vidijo, greben jim raste in le vsled naše krivde je mogoče, da se pripeti kaj takega, kar se je zgodilo pred kratkim v nekem kraju, kjer je kmecjska poruž-

nica priredila poduk o umni živinoreji. Kot govornik je nastopil tudi mlad tamošnji posestnik in začel govoriti v — nemškem jeziku. Mučnost je nastala v dvorani, pa ne eden izmed slovenskih udeležencev ni imel poguma, da bi bil govornika opozoril, da pač lahko govori s svojimi pajdaši nemški, ako pa hoče govoriti v imenu kmetijske podružnice, se mora poslužiti slovenskega jezika, ki ga razumejo in govorijo vsi udeleženci, od prvega do zadnjega. V ravno tistem kraju so nemčurji lansko leto zahtevali nemški poduk v šoli; v adventu jim je nemški Miklavž »na srce polagal«, naj vedno le nemški govorijo in po nemški molijo. Še zaradi pisave rodbinskih imen s slovenskim pravopisom so pošiljali proteste celo na ministrstvo. Mi seveda to vse mirno gledamo, potrpiamo in molčimo. Škoda, da nam ni dano videti in slišati, kako se nam nemčurji rogajo in posmehujejo, kadar so zbrani sami med seboj; mogoče bi nas to vsaj nekoliko zdra-milo.

Nemčurji gredo polagoma, a vztrajno na tisto pot, po kateri so hodili v nekdanji Avstriji. Takrat jim je moralo vse, bodisi kmetijska podružnica, požarna bramba, olepševalno ali telovadno društvo služiti v prvi vrsti za okrepitev in razširjanje nemštva. To staro metodo hočejo nemčurji zopet uvesti in če se Slovenci ne bomo odločno postavili v bran, utegne ta plevel roditi za nas strupen in grenek sad. Slovensko časopisje vseh strank bi moralo redno opozarjati na vse zvičajne in Slovencem škodljive korake nemčurjev. Našo vlado opozarjamo, da posveča neprestano vso skrb naši severni meji, kajti nezanesljiv vojak v trdnjavi je veliko nevarnejši kakor očiten sovražnik zunaj obzidja. Nemci od svoje prodirajoče politike nikdar ne bodo odnehali; nemčurji pa so njihovi najboljši zavezniki in njihova prednja straža. Nemčurstvo je termit, ki zamore tukaj na severu — ako se preveč zaplodi — občutno zgrizti in ob priliki takega vojnega viharja nevarno poškodovati stavbo naše mlade jugoslovanske države.

Zrebanje srečk Prosvetne zveze
preloženo na 14. aprila 1929.